

Rocksord: el rock dur és així

XAVIER CASTILLÓN

Al mig de l'imperi de l'ukelele i el folk-pop que des de fa mesos domina el panorama musical català, resulta gairebé trencador un projecte com el dels gironins Rocksord: rock dur clàssic, potent i nítid alhora, elaborat només (més que suficient) amb guitarra, baix, bateria i veu. Dit així no sona gaire trencador i encara menys innovador, però quan gairebé tots els grups del país es reparteixen entre el pop de foc de camp i la reivindicació rumbera, s'agraeix que algú encara aposti pel rock dur intemporal i sòlid com les pedres. Roger Alemany (veu), Manel Obrero (bateria), David Fernández (guitarra) i Ricard Vives (baix) formen Rocksord, un grup que va debutar ara fa dos anys d'una manera força curiosa: amb una cançó titulada «Hat Trick», que lloava les glòries blaugranes amb noms i cognoms i que es va convertir en sintonia del programa televisiu «Hat Trick Barça», de TV3. Ara, el seu primer àlbum, *Laberint*, editat amb el segell de la xarxa de les Cases de la Música, es tanca amb «Gol», que, amb un plantejament semblant al d'aquell primer tema, l'ha rellevat també com a sintonia del mateix programa. En tot cas, no tot és futbol a l'univers de Rocksord: ho demostren cançons com el primer single, «Mai per mort», i «1936», una denúncia implacable als crims de la dictadura i a la «gran mentida» de la Transició, que inclou la gravació del famós discurs d'Arias Navarro: «Espanoles, Franco ha muerto...».

Gravat entre dos estudis gironins, Tribal Art i Juglans Music, i masteritzat a Finlàndia (Finnvox Studios), *Laberint* ha estat «compost, arranjat i produït» per Rocksord, que ha aconseguit uns resultats brillants: sobre una base rítmica poderosa, la guitarra omple l'espai sonor amb una potència i una agilitat sorprenents, i entre tots

aquests elements instrumentals la veu de Roger Alemany (cantant de l'última formació de Kabul Babà, per on també van passar altres membres de Rocksord) s'entén perfectament, sempre en un registre molt alt però també melòdic, sense necessitat de cridar ni de posar en perill les seves cordes vocals ni les nostres oïdes. Entre l'acceleració que predomina a la majoria dels deu temes del disc, destaca alguna notable excepció, com la més lenta però no menys intensa «Espiral», i la recta final de «Busca'm», amb una guitarra cristal·lina que dóna una treva a l'oïent abans del «Gol» final. Les cançons de Rocksord estan concebudes per ser traslladades sense problemes al directe, el seu terreny natural, on el quartet brilla i no li calen artificis de cap mena, ni instrumentals ni escenogràfics. Rocksord és la constatació que el rock dur no és un gènere esgotat i que, con-

ROCKSORD

CD

Laberint

Cases de la Música, 2012.

cretament en català, té encara molt de terreny per recórrer, tant en l'aspecte musical com narratiu, perquè en pocs discos com *Laberint* conviuen tan bé la denúncia social i política, les relacions més íntimes i el futbol.

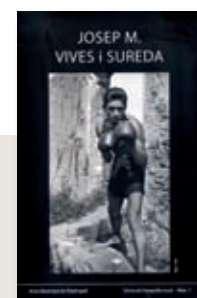

LUCERO, LLUÍS

La lenta digestió de les crisàlides

Curbet edicions
Girona, 2012. 74 p.

Jordi Mas ha escrit 10 poemes i Marcia Aquest poemari aplega l'obra dispersa i inèdita que Lucero ha anat escrivint els darrers temps, i que conté fragments de vida i de pensaments: instants, vivències, ficcions, mentides i veritats, documents i testimonis que, com fan les crisàlides, s'han de digerir lentament.

VIVES I SUREDA, JOSEP M.

Retrospectiva Fotografies

Col·lecció de fotografia local, núm. 3
Arxiu municipal de Palafrugell, 2012.
24 p.

En el marc de la VII Biennal de Fotografia Xavier Miserachs, l'Arxiu Municipal de Palafrugell ha editat un recull de fotografies de Josep M. Vives i Sureda, fuster, ebenista i esportista, a més d'escultor, cineasta i documentalista, que també va fotografiar les seves passions.